

VŽDYŤ JENOM SPÍ

(Krnov, 30.6.2024)

I.čtení: evangelium podle Marka 5,22-43

II.čtení: evangelium podle Matouše 7,7-11

Rodiče na celém světě jsou asi stejní. A pravděpodobně rodiče i ve všech dobách byli stejní. Chtějí pro své děti to nejlepší a když se stane, že dítě onemocní, pak udělají cokoli pro jeho záchranu. Chytají se přitom třeba nejslabšího stébla.

Jairos byl představený synagogy. Víme, že Ježíš často vedl polemiky s těmito židovskými vzdělanci. Jairos tedy klidně mohl být jedním z Ježíšových protivníků – dokud šlo o spory teoretické.

Možná se někdy někde potkali, možná se i pohádali.

Ale najednou se Jairos dostane do úplně jiného postavení – zasáhne jej onemocnění jeho dcery.

Nevíme, jaké onemocnění to mohlo být, víme jen, že si byl vědom, že stav je vážný a jeho dcera umírá. Nepochybně ji měl moc rád. Snaží se ji zachránit. Bez ohledu na to, jestli s Ježíšem souhlasil nebo ne, jestli byl Ježíšovým sympatizantem nebo odpůrcem, běží k němu jako k poslední šanci.

Ježíš neváhá ani chvíli. I u něj je to stejné – možná spolu vedli spory, možná měli různé názory – bez ohledu na to v této vážné chvíli Pán vyslyší prosbu zoufalého otce.

Můžeme to brát jako obrovské povzbuzení – Ježíš neřeší, jestli ten člověk je hoden jeho pomoci, neřeší, jestli mu fandil, nebo házel klacky pod nohy...

Vyráží na pomoc.

Jairos má znovu naději.

Jenže – v rychlém postupu brání veliký zástup. Je to jako když se stane nějaké neštěstí na fotbalovém zápase, dav blokuje průchod, a záchranáři se nemůžou dostat na místo nehody tak rychle, jak by potřebovali.

Jairos je určitě nervózní, počítá každou vteřinu...

Najednou Ježíš dokonce zastaví! Co se to děje!!!

Ježíš se rozhlíží, shání se po komsí, kdo se ho dotkl. Zbláznil se? Vždyť do něj vráží spousta lidí, proč ho překvapuje jeden dotek???

Nejspíš to nebyl obyčejný dotek. V textu čteme, že z něj vyšla síla a on to poznal. A začne hledat toho, komu ta síla pomohla.

Proč? Proč nemohla jeho pomoc zůstat anonymní? Evangelium na tuto otázku odpovídá novým příběhem, který vlastně vůbec nesouvisí s představeným synagogy a jeho dcerou.

Ježíš místo spěchání k nemocné stojí na místě a hledá někoho, kdo se ho dotknul. Už jsou nervózní i jeho učedníci. Až se konečně přizná jakási žena, že mnoho let trpěla a nyní byla uzdravena. Slyšela, že zázračný učitel prochází kolem a s vírou šla za Ním, aby se ho aspoň dotkla. Možná si ani netroufla ho zastavit a prosit o pomoc. Jen se o Něj maličko otřela. A její víra byla odměněna.

Nejenže byla uzdravena, ale stalo se, co si ani netroufla představovat – Ježíš s ní chtěl mluvit.

Člověk si někdy připadá ztracený v davu. Říkáme si, jak by si mohl Pán Bůh, který má na starosti chod celého světa s 8 miliardami lidí, všimnout, že mezi nimi je jeden s nějakým problémem, který navíc ve srovnání se všemi válkami a zemětřeseními a hladomory je naprosto banální a malicherný...

Ale Bible nás ujišťuje, že Ježíši se neztratíme ani v největším davu. I v davu má pro něj význam každý jednotlivec a i zdánlivé maličkosti jsou pro Něj důležité.

Ježíš zastaví, aby pochválil onu nesmělou dámu za její víru. Ježíš měl potřebu jí i lidem v jejím okolí vysvětlit podstatu toho, co se stalo. Aby to náhodou nepřipsali náhodě nebo nějaké magii. Byla to tvá víra, co tě zachránilo od trápení.

Ne nějaká tajuplná moc, ale víra v Krista a Jeho moc a dobrotu.

Žena je uzdravena a Jairovi v té chvíli určitě vzejde veliká naděje. Viděl na vlastní oči uzdravení, slyšel svědectví. Jeho dcera má šanci!

Jenže právě v tu chvíli dorazí jeho služebníci se špatnou zprávou...

Jaký šok to pro něj musel být!

Kdyby se Ježíš nezdržoval, kdyby neztrácel čas, mohli to stihnout!!!

Neznáme jeho pocity v tu chvíli, ale Ježíš sám má potřebu ho povzbudit k něčemu, co se jeví jako skoro zbytečné a nesmyslné: Neboj se jen věř. Právě jsi byl svědkem toho, co dokázala víra. Neboj se a věř.

Nevím, jak to vidíte vy, ale pro mě je taková víra skoro nepředstavitelná. „Tvá dcera zemřela“ ... „Neboj se, jen věř!“

Žádná víra přece nemůže pomoci, když někdo zemřel! Proč Ježíš trvá na tom, aby šli dál? Vždyť už se nemusí obtěžovat. Jestliže jsme mu nestáli za to, aby přišel včas, na pohřbu ho nepotřebujeme.

Můžeme vzpomenout, jak to vyjádřily Marta a Marie, sestry zesnulého Lazara: „Pane, kdybys tu byl, nebyl by můj bratr umřel“ Bratr jim zemřel, zůstává jen hořká výčitka. Smrt je konečná.

Ježíš s učedníky dorazili k Jairovu domu. Všude už přípravy k pohřbu – ztělesněné těmi plačkami, profesionálními vyjadřovatelkami smutku. Léčení skončilo, nastává čas zármutku a je třeba se rozloučit.

Ježíš to celé naruší:

„Děvče jen spí“

Jak se mu vysmějí – vždyť jsou profesionálové v rozpoznání konce. Je pryč naděje na uzdravení, nemůžeš s tím nic udělat, musíš se s tím smířit.

Ježíš je vyžene ven. Rozbije to oplakávání, naruší ten smutek. A připraví je o důvod k smutku – dívka řekne „vstaň“ a ona skutečně vstane, a je zdravá.

Ježíš tady předvedl závdavek svého vlastního vzkříšení. Ukázal se jako vítěz, Pán nad nemocemi i smrtí...

Všichni jsou v šoku. Ani my dnes si něco takového neumíme moc představit.

Ale můžeme se posilnit svou vírou v Něj – v toho, který překoná i toho našeho nejhoršího strašáka, tedy smrt.

Ježíš nás nenechá zapomenuté v davu a jde za námi i do toho nejhoršího, co můžeme zažít. Ujišťuje nás, že Bůh je dobrým otcem, rodičem, který své děti nenechá na holičkách, nenechá je trpět zbytečnými bolestmi, nenechá je ztratit v davu, zachrání je dokonce ze spárů smrti.

Můžeme Mu věřit, můžeme na Něj spoléhat. Můžeme prosit, můžeme hledat, můžeme bušit na vrata, protože naše prosby budou vyslyšeny, naše hledání nalezne cíl a dveře se otevrou. Chvála Pánu!

Pane Ježíši Kriste,

Ty jsi zachránil malou holčičku nejen od nemoci, ale i od smrti. Uzdravil jsi ženu, která trpěla chronickým onemocněním. Věříme, že Ti nejsou lhostejné naše bolesti a nemoci. Nepohrdáš námi i přes naše slabosti a chyby.

Prosíme Tě, abys i mezi námi znovu působil svou mocí a svou láskou. Proměňuj nás svým Slovem a svým odpuštěním. Uzdravuj naše duše i těla, opatruj naše blízké a známé.

Dej, ať všichni lidé mohou spatřit Tvou dobrotu a velebí Tvé svaté Jméno.

AMEN